

2. Zarzut drugi dotyczy braku działań kontrolnych Komisji. System pomocy publicznej staje się w ten sposób czekiem in blanco dla organów wykonawczych, mogących uznać którykolwiek z wymienionych lub później wyznaczonych przez nie obszarów za zgodne ze wspólnym rynkiem.
3. Zarzut trzeci dotyczy błędnej oceny początku biegu terminu przedawnienia do wniesienia skargi. Wnoszący odwołanie był przekonany, że w Unii Europejskiej funkcjonuje mechanizm, który gwarantuje, że Komisja nieustannie monitoruje, czy pomoc publiczna przyznana zgodnie z art. 107 TFUE (Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej) nie wpływa na wspólny rynek, jak zostało wskazane w art. 108 ust. 1 TFUE. Z tego powodu wnoszący odwołanie wystąpił do Komisji z wnioskiem o zbadanie sytuacji pod względem pomocy publicznej udzielonej w Republice Czeskiej w ramach programu OPPI. Komisja odrzuciła ten wniosek, z czego wnoszący odwołanie wywnioskował, że system kontroli przewidziany w art. 108 TFUE nie działa. Skargę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wnoszący odwołanie uważał za ostateczną możliwość, wierząc, że nie będzie musiał jej wnieść. Wnoszący odwołanie wykazał ponadprzeciętną staranność, zwracając uwagę Komisji na nieprawidłowości, do których doszło w ramach wniosku i realizacji OPPI, i z pewnością nie można uznać, że wnoszący odwołanie pozostawał beczynny w czasie biegu terminu przedawnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczy pilnego interesu prawnego. Bez względu na rozstrzygnięcie sądowe w kwestii tego, czy roszczenie wnoszącego odwołanie uległo, czy też nie uległo przedawnieniu, wnoszący odwołanie jest przekonany, że z uwagi nie tylko na krajowe, ale również na ogólnoeuropejskie oddziaływanie rozpatrywanej kwestii konieczne jest, aby Trybunał odpowiedział na pytanie, kto ponosi odpowiedzialność za niewłaściwą politykę w zakresie dotacji, to znaczy czy ponosi ją Unia Europejska, czy też państwo członkowskie.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 3 lutego 2021 r. w sprawie T-111/19,
Evariste Boshab / Rada Unii Europejskiej**

(Sprawa C-242/21 P)

(2021/C 217/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Évariste Boshab (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf, T. Payan, A. Guillerme)

Druga strona postępowania: Rada unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 lutego 2021 r., doręczonego w dniu 3 lutego 2021 r., Evariste Boshab/Rada Unii Europejskiej (T-111/19);
- odniesienie się do istoty skargi i stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/1940 z dnia 10 grudnia 2018 r. w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko wnoszącego odwołanie w pkt 8 załącznika II do decyzji 2010/788/WPZiB, oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) 2018/1931 z dnia 10 grudnia 2018 r. w zakresie, w jakim na jego podstawie pozostawiono nazwisko wnoszącego odwołanie w pkt 8 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 lutego 2021 r., Evariste Boshab/Rada Unii Europejskiej w sprawie T-111/19, na poparcie którego podnosi dwa zarzuty prawne, dotyczące naruszenia prawa do obrony oraz oczywistego błędu w ocenie.

W odniesieniu do zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył przysługujące mu prawo do obrony, a w szczególności prawo do bycia wysłuchanym w zakresie, w jakim:

- stwierdził, że opóźnione przekazanie informacji przez Radę Unii Europejskiej, które uniemożliwiło wnoszącemu odwołanie przedstawienie uwag przed wydaniem odnośnej decyzji przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających, nie stanowi naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ informacje te nie stanowiły nowego elementu; oraz
- nie wyciągnął należytych wniosków z okoliczności, że Rada nie przeprowadziła w niniejszym przypadku jakiegokolwiek weryfikacji.

W odniesieniu do zarzutu drugiego wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie w zakresie, w jakim:

- nie uwzględnił okoliczności, że środki ograniczające mają charakter zabezpieczający oraz z definicji tymczasowy, a ich ważność jest uzależniona od trwania okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały ich przyjęcie, a także od konieczności ich utrzymania w celu realizacji związanej z nimi celu;
- nie stwierdził, że okoliczności przedstawione przez Radę nie mogły w żaden sposób uzasadnić istnienia jakiegokolwiek zachowania objętego kryterium umieszczenia w spornych wykazach, a mianowicie czynów stanowiących poważne przypadki naruszania praw człowieka; oraz
- nie zarzucił Radzie, że nie zbadała informacji przekazanych przez wnoszącego odwołanie w ramach procedury ponownego badania oraz że nie przeprowadziła na tej podstawie własnej weryfikacji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1183/2005 z dnia 18 lipca 2005 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga; Dz.U. 2005, L 193, s. 1 (ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, IT, LV, LT, HU, NL, PL, PT, SK, SL, FI, SV), Dz.U. 2008, L 352 M, s. 231 (MT).

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2021 r. – Parlament Europejski / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-259/21)

(2021/C 217/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Liukkonen, I. Terwinghe, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 15–17 i 20 oraz art. 59 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2021/92 z dnia 28 stycznia 2021 r. w sprawie ustalenia uprawnień do połowów na rok 2021 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mających zastosowanie w wodach Unii oraz, dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii (¹);
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Według Parlamentu akty ustawodawcze regulujące tę dziedzinę, mianowicie art. 10 ust. 4 i art. 15 rozporządzenia (UE) 2019/1241 (²) oraz art. 9 rozporządzenia (UE) 2019/472 (³) przewidują, że środki takie jak wskazane w niniejszej skardze powinny być przyjmowane w drodze aktów delegowanych, o których mowa w art. 290 TFUE.